

1892-09-15

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Mindt

Arkivplacering:

Mappe 27 nr. 5a-c

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Skjæppe!
Lørdag d. 15. 92

Mindst. 15 Sept 1892.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 27 Nr. 5A

Tak for Jægeren
Jede Lykke og Vellykke med
den af Jægerens
Værds.

Kære Joakim: Ja du har længe
haft trav på at høre fra mig, jeg skylder
dig Tak for adskillige Brev, særlig
for det smukke gode Brev du tilskrev mig
eller Moderen dit, som indholdt ting
jeg var meget glad for.

Efter begyndt en St. af al den
Dørlighed vi har været plaget med
og som umuliggjorde al indtænke
an at se, selv om jeg ellers ikke
absolut drømt om det. Selv om
jeg temmelig ildmodig og kalder
bevidst og for Glibelighed er jeg ikke
si for Rigdom, som vil ikke plaget
mig så meget som Høsten men Kommen
som Realiseringsanfald og er meget
irriterende især om Natte.

Så jeg ikke har været og den har
mødt tag mig af Bommen under
Rigdomen, - thi lille Stefan kan intet

I det at man kan se, for at han ikke
 skal blive med det under det store
 galdene, har jeg haft gennem
 havet med Rindstammen. Det er fast
 atroligt hvor sen jeg er til den store
 betyde, hvilket bl.a. også er sket, for
 at blive et Tab - gennem et fast bogen
 istedet for nogen Fortid.
 Jeg har derfor i et Brev til og jeg med
 den gode Venner bl.a. at jeg er kommen
 sådan agter sig. - Men jeg begynder med
 Fortid og jeg, er det, al den her Fortid
 for sig og mig, at Stefan Gud'ske Lov
 er det, at det store Brev, hvilket har
 Hosten i en uendelighed, at det er gennem
 forhold og meget anstrengt da man
 aldrig for en uendelighed i den
 uendelige Hatten, jeg for en uendelighed
 i den end, men man har en uendelighed
 af den an Dage da is jo har Gode
 og man bruger også det som som en
 og specielt de hvide. Altså
 har jeg dog i en uendelighed bl.a. med
 alle de gode liv Lysen i den end, thi
 is mig i har haft Fortid og
 mig med gang, at man ikke efter

at i man sådan noget er man altid der
 vandskylt for andet at samle og jeg bliver
 opretholdt. Det gode med Modgang og det
 er man at det altid har en god Hensigt og
 mig, og den begynder man med at
 end at man har haft godt - i alle faser
 af den Fortid der er - man med
 god Dage og som Quakers Gennem
 nok er en uendelighed af Gode. Og
 tager i det med Modgang, da i den
 end det er en uendelighed.
 Med Hensigt til Fortid og Fortid
 da det i heller end gennem den end.
 Jeg bruger i den end det som noget
 og at det bl.a. i den end at se
 Hatten. Men jeg har ikke med mig.
 Det kan jeg ikke godt se den end det
 høje for mig. Eleven Hatten, det
 har jeg ikke i den end i den end
 og endelig har jeg en uendelighed i den end.
 Men jeg skuler mig, da heller at
 mig i den end i den end, hvor det, is
 end man kan se det og for mig
 at end det som som en uendelighed
 under det end har jeg her. Endelig

Man skal se, for at han ikke
 skal blive med det under det store
 galdene, har jeg haft gennem
 havet med Rindstammen. Det er fast
 atroligt hvor sen jeg er til den store
 betyde, hvilket bl.a. også er sket, for
 at blive et Tab - gennem et fast bogen
 istedet for nogen Fortid.

Jeg har derfor i et Brev til og jeg med
 den gode Venner bl.a. at jeg er kommen
 sådan agter sig. - Men jeg begynder med
 Fortid og jeg, er det, al den her Fortid
 for sig og mig, at Stefan Gud'ske Lov
 er det, at det store Brev, hvilket har
 Hosten i en uendelighed, at det er gennem
 forhold og meget anstrengt da man
 aldrig for en uendelighed i den
 uendelige Hatten, jeg for en uendelighed
 i den end, men man har en uendelighed
 af den an Dage da is jo har Gode
 og man bruger også det som som en
 og specielt de hvide. Altså
 har jeg dog i en uendelighed bl.a. med
 alle de gode liv Lysen i den end, thi
 is mig i har haft Fortid og
 mig med gang, at man ikke efter

Motiver til Udværelsen. Men jeg forstår mig
ikke på at male og ved ikke hvad de er
Ujens med mig selv. Jeg synes at være lidt
fast og i samme tider angst for, at jeg aldrig
skal komme løs igen. Jeg fandt dog
maleri og med Lethed, jeg troede selv på
hvad jeg gjorde og syntes, jeg havde et glæde
et Børnskhed. Men det intet formen sig for
mig; jeg magter ingenlunde, og jeg gør ikke
sine længe. Jeg kan ikke engang lige
sine male - jeg mener træffe en Færre.
Det er et lille Skridt, som jeg ikke
er fornøjet med, er det, hvad jeg gør, mælt
blev og smukt, og jeg har glemt
hordan man bør sig at med at gøre
for et Billede side med et vortend Ujfor-
hold og et vortend Aistider.
Jeg har så gode Ujfor - jeg en Børnskhed
Længsel - som jeg ikke, synes jeg, og
var så Kampende da forordkom, men
alle Begyndelser er afsluttet og intet Børnskhed
blir fordyt. Men selvfølgelig vil jeg
så gerne have et stort Arbejde, jeg hell
kænde ramme mig om, alderne lige-
gyldig hvad det var, - men tror på
den et meget Motive jeg kan gøre fat i,
så at jeg kan finde mig med det. - Derfor
er Børnskheden mig en Plap Trist. Jeg har

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 27 Nr. 5B

og på for. B. C. og der noget Skyld; at jeg
har malet minde i de. Thi det er rygs
mig Temperamentum i alle egenskaber.

Jah. Knappe rygs du forresten, men
kan gör mig og på med Kræn Hals.

Han var her for noget Tid siden. Jeg er altid
glad når han kommer, men jeg bliver
at jeg angår mig lidt over ham. Han

er så overlegen og rigtig. Jeg erkender

såmænd mere end villy, at han kan
stor Evne og mægte kan komme til

at udføre betydelige Værker og i Begavelsen

er mig langt overlegen; men endr

er han dog i sin Ordre og i sin

ikke, der er Grund for hans til mig. Han

er næsten protegeret, så jeg er i under

tiden finder, at gamle Forhold mellem

Lærer og Elev - som altid er uendel

Jeg tager gensidig Råd og Kritik af

enhver, selv i ganske bekjendte Rader

findes noget af den af, og Johannes

Kritik er ofte ikke dertil. Men

jeg holder ikke af at blive taget under

Armen af ham, men for hans egen

Skyld end for min, der jo kan smil

derad ganske lidt. Jeg skriver ofte

for atter at lægge sig på sinde alder

varom. Den Gæld kan Billedet af Rite

Det for sig kan Cane, men det var langt af sig at skrive
og ender medgang alle in vilde med, og
at jeg vil have Cane, men det var langt af sig at skrive

og Haanis har valdt os og det Klæde is ætles
 til det, og som han ikke kan mærke, da
 og Nils gør, gør han til Hovest.
 Jø holdt is indstij af ham at det gør mig ondt
^{thi} Kæn ved at beran ly dnyhed i Linn
 kan man dog male virkely godt Billeder.
 Sundhedsid - det gør vel af ham med Tiden.
 det er rigtig forpriskelsen er kan kommer
 og vi is sund idog is so ring og frisk og
 modig og is fuld af Arbejds lyst.
 Der Ruget til Thoralf og Karer. - Jø
 beder Jø Joakims hvor det kan forsvare M
 at minste Thoralf lidt op. ^{Det Måske}
 over for Johannes Krugh med hele mig selv
 have sejlene med hans Arbejds og von
 sparere med at indtale din Tilfredshed, hin
 du vil gøre ham, beder Jø over for Thoralf
 i egenen Fingre med Skavankerne
 og ender lidt, an end aldrig is lidt
 at rose, da beder Jø Jø gør det. Vil man
 med sin Kritik von en Callega til Gavn
 da må man ikke von for subjectiv idu
 men lidt pædagogisk. Thoralf har ikke
 megen Evne til at sætte Fæl eller bryde
 gods Rødt. det har derimod Johannes i høj
 grad. Men han trænger til et opmuntrende
 ord ligesom en Plante til Sol, han

x no find none
 Jø er en af de
 Jø er en af de

mangler så totalt Selvbillid og for mere
 kan tror at andre ringagtes hans Ting
 som han på Forhold selv er ved til at
 sætte sig på som mistet, desto mere
 køblest synes Mænd og desto ringere
 bliver de også. Når han har Mod, under
 han friken, når han tror at spørre
 sine Kammeraters Ligepløjelighed eller
 Ringagt finde han sin egen Klein-
 modighed bekræftet og opgiven de
 hele. Tank blot her på for gammel
 Venstabs Skyld. Men for alle ingen
 kan så bang for sig som for sig og
 Niels og ingen der med et lille ord
 iden Grad kan opflamme ham eller
 med et ord - at riste især.
 Og nu har jeg skrevet så længe og
 ikke kan længere.
 Til v. Ph. Christ. Ph. Petersen, Thymann.
 De kan og fornuftige og de gode
 skrive. Jeg har gerne givet Ph. Petersen
 hans Bekendelse; han ser også
 sig selv. Hvis nu Agnete hjerteligt
 og have den gode bød 7 og de andre og

her for den indimellem de hilsener og den af i har det ingen
 kender det. Der for sig og for sig og for sig.

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 27 Nr. 5C